

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: 1: 70, på Exp. (minst 5 ex.) 1: 60; lösn. 10 öre.

N:r 4.
20 Febr.

REDAKTION:
BRUNO NYSTRÖM. THEOD. ANDERSON.

Årg. 21
1917.

Inför Jesus.

karpsinniga män, stående på höjden av sin tids vetande, drivna av mångahanda motiv och hänsynslösa i sitt arbete ha under århundraden, för att icke säga längre, strävat efter att reducera Jesu gudomliga majestät till rent mänskliga mått. Avklädande honom hans himmelska härlighet ha de triumferande ropat: »Se människan!» Andra ha gått ännu längre. Ej nöjda med den kraftlösa idealbild, som den negativa kritiken i regel efter sitt förstörelsearbete kvarlämnat som en klen tröst för sargade hjärtan, ha dessa fördomsfria män gått till storms även mot Jesu historiska existens. De ha m. a. o. velat hävda, att Mästaren från Nasaret ingenting annat är än ett resultat utan faktiskt underlag av ideella andars renhetslängtan och behov av sedliga förebilder.

Överlägset ha de förklarat, att »problemet Jesus Kristus är löst!» Och dock: trots denna »lösning», trots folianterna, som tynga förnekarnas bokhyllor, vill dock mänskligheten ingalunda finna sig i att en gång för alla slå sig till ro med vad som ofta utbjudes som »vetenskapens säkra resultat». Släkte efter släkte träder spörjande fram inför Jesus med den frågan: »Vem är du?» Mänsklighetens gudsbehov och längtan efter rening från synd driver den enskilda själen att för sin personliga del med bävan lyssna till det alltid lika aktuella ropet: Vad synes eder om Kristus? Den törnekrönte Frälsaren vädjar alltid till det bästa hos en människa. Men han är en obeveklig fiende till all orenhet och synd. Därför reser sig den naturliga människan till kamp mot talet om en försoning och en *försonare*. Ty hon vill icke erkänna och övergiva sin synd.

Men härmed ha vi också funnit orsaken till så många lärda forskares och nitiska »teologers» rastlösa kamp mot den *levande* Jesus. Varför — undrar man ibland — denna envisa strävan att »förmänskliga» honom, att avkläda honom hans »övermänsklighet»? Det sades till en början i denna uppsats, att motiven till kampen mot Jesu gudomlighet kunna vara flerfaldiga. Men oftast är det väl så, att de

stamma ur samma sköte: En medveten, ibland kanske delvis omedveten, önskan att slippa ifrån de besvärande förnimmelser av synd och dom och sedligt ansvar, som ovillkorligen trycka var och en, som dröjer inför *den* människoson, vilken var hos Fadern före världens grundläggning. Tillintetgör själva det »centrala» i Jesu frälsaregärning, och vi skola snart ha förlorat lusten att länge kämpa för »utanverken». Låt Jesus stiga ned från sin plats som *livgivaren* och jämte många andra blott och bart bli en *lagstiftare*, vars lära ingenting annat är än en samling ordningsföreskrifter, utan bindande auktoritet, för det yttre livet, och hans moral, försiktigt brukad i tillämpliga delar, skall vara ofarlig för världen, lämnande den gamla människans hjärta i fred eller på sin höjd ökande dess självbelåtenhet.

Men under det kampen rasar het kring hans person, skriker dock den levande Jesus genom tiderna. Och trots en allmänt utbredd otro finner han dock mången, som med klagande längtan ropar: De hava tagit bort min Herre! För sådana själar visar han sig som den han är och alltid varit: Kristus, den levande Gudens Son, Lammet, som borttager världens synd. Och av dessa förkrossade själar mötes han av den jublande hyllningen: Min Herre och min Gud!

Josef Roth.

Ropa än!

*Du, som står med öppen famn
ropande: »o, kommen alla
ifrån varje folk och stam,
kommen till mig alla, alla!»
öppna än din famn den vida,
ropa med din röst den blida,
kalla, drag oss alla fram,
fram till dig, till korsets stam!*

*Vem är trött och vem är svag
utav striderna i världen,
vem har lidit hårda slag
under mödorna på färden?
Vem ha alla stöden svikit,
vem ha alla fröjder vikit,
vem har lämnats i sin nöd,
hungrig efter livets bröd?*

*Vem det är, så finns det rum
ännu vid ditt hulda hjärta,
rum för sorgen, kvävd och stum,
rum för häftig, bitter smärta,
rum för arbetströtta trälen,
rum för snärjda, sjuka själen,
rum, när skuggan faller skum,
och, när morgon strålar, rum!*

*Mästare, träd fram i ljus!
Nattomhöljd och hemsk är tiden,
men på djupet går ett brus,
stark en längtan efter friden,
efter frid, som evigt varar,
efter ljus, som allt förklarar,
efter ro evinnerlig,
längtan, Herre, efter dig.*

Annita.

Lars Linderoth.

Några anteckningar ur den märklige väckelsepredikantens historia.

För Ungdomsvännan. Av pred. G. Svensson.

I.

Om Kristi vittnen skola uppskattas efter måttet av andlig kraft och rikedom, måste Lars Linderoth tillerkännas ett mycket framstående rum i de andliga kämparnas led. Vare sig han bestraffade det onda eller tröstade och hugsvalade, präglades hans tal av en överväldigande makt. Och emedan hela hans väsen var gripet och uppfyllt av nåd och sanning, voro hans korta ord ytterst märgfulla och träffande. Det är särskilt genom en ovanligt gripande väckelsepredikan och en populär, andlig folksång, som Linderoth har inristat ett med tacksamhet förenat minne hos de andligt sinnade människorna i vårt land.

Det hände icke sällan, att hans själsstämning gjorde sig förnimbar, redan då han inför altaret läste eller bad, så att hela församlingen försattes i gråt.

Och få voro de hjärtan, som voro tillräckligt bepansrade för att kunna hindra sanningspilarna från hans predikstol att tränga in. Linderoth var en »tordöns son» och en *man*, som ägde mod att säga sanningen till höger och vänster. Ja, t. o. m. hans vänner tyckte, att han ibland gick för långt; men därmed voro alla på det klara, att han brann av nit för syndares frälsning.

Linderoth föddes i Jörlanda socken i Bohuslän den 7 aug. 1761. Hans fader var regementsskrivare. Modern, Dorotea Kjerulf, var av gammal prästsläkt. Och av de knapphändiga berättelserna från hans barndom finna vi åtskilliga likheter mellan honom och många andra stora andens män i världen. Den första är den, att han var son av en gudfruktig moder. En annan är fattigdom och försakelse. L. var den femte av sju syskon. Mycket tidigt, allt för tidigt, mänskligt sett,

blev hans älskade moder tagen från sina barn. Han stod då med sina syskon alldeles utan hem på jorden.

År 1778 avlade L. studentexamen i Lund, och 1787 prästvigdes han i Göteborg. Nu gick han den vanliga adjunktsvägen, tills han år 1790 blev vice komminister i Göteborgs domkyrka. I nämnda tjänst förblev han tio år, eller till dess han år 1800 utnämndes till komminister i Tölö, där han förblev till sin död, vilken inträffade Kristi himmelfärdsdagen 1811.

Äktenskapet, som ingicks år 1792 med klockardottern Sofia Killberg från Hishult, betecknas såsom mindre lyckligt, väl till stor del beroende därpå, att denna kvinna totalt saknade förståelse för honom. För L:s erfarenheter på nämnda område äro följande ord av honom till hans hustru karaktäristiska:

»Du är mig helt visst ett hälsosamt fostringsmedel för anden, men ett *odrägligt gissel för mitt kött.*»

Ofta sökte L. befordran utan resultat. Stundom låg hans samvetsgrannhet i vägen. Så t. ex. hade en patronus, en adelsman, till vilkens pastorat han kallats, efter tidens sed begärt av honom en viss summa som tacksamhetsgård härför. L. skickade emellertid bud till adelsmannen med orden: »Hälsa honom, att jag icke betalar en styver...!» Följden blev, att en annan betalade och fick platsen.

Men största orsaken till L:s uteblivna befordran låg nog i ryktet om hans omutliga domspredikningar mot världs- och syndalivet, inför vilka predikningar ingen gärna kunde sova lugnt.

Omkring L:s predikstol samlades alltid stora skaror av människor. Och orsaken? Jo, han ägde bl. a. ett ovanligt tilltalande yttre. Men detta var icke den enda orsaken. Över hans panna och ur

hans ögon tindrade snillets eldblixtar. Därtill var hela hans liv ett enda vittnesbörd om rättfärdighet. Också erkänner den fint bildade, värtalige och för sin fina smak och rika begåvning kände ledamoten av akademien, biskop Vingård, med vilken L. stod i nära beröring, dennes överlägsenhet i »snillegåvor», även om dessa icke alltid visade sig i förening med lika god smak. Emellertid: snillegåvorna, en oskrymtad gudsfruktan, en vinnande personlighet, en djup och rik erfarenhet av synd och nåd, en vig men helgad tunga, utgjorde tillsammans ett förträfiligt instrument för Den Helige Ande att spela på. Linderoths värtalighet bestod emellertid icke i ett med ängslig noggrannhet genomfört systematiskt framställningssätt med pedantiskt avrundade satser utan mera i skickligheten att avskjuta personligt väl riktade, skarpa sanningspilar.

Om en hans samtida värtalare har sagts, att denne predikade folket *in i kyrkan*, men om Lars Linderoth sades det, att han predikade dem *in i himmelen*.

Linderoth var även sångare. Och liksom hans predikan gent emot tidens neologiska riktning uppbars av en levande erfarenhet av ny födelse, så sprungo ock hans sånger fram såsom friska, omedelbara flöden ur den andliga livskällan. Därom bär följande sång tydligt vittne:

Jag sjunger nu om seger,
Min arma själ är frälst.
Vid korset är mitt läger,
Där bor jag allra helst.
Ja, snaran sönder gick;
Jag full förlossning fick.
Det kändes i mitt hjärta,
Du ropte: Ät och drick!

Om Linderoths sånger — dessa må nu tillmätas ett större eller mindre poetiskt värde — kan sägas, att de utmärkas av ett synnerligt andedjup och en genomträngande kraft. Vem förnimmer icke kraften och allvaret i den kända Linderothssången:

Ingen hinner fram till den eviga ron,
Som sig ej eldigt framtränger...

Var finns den kärlek?

Var finns den kärlek,
som sitt ej söker,
var finns den godhet,
som evigt varar,
var finns den vänskap,
vars grund ej sviktar,
när livets bölja med makt hörs slå?
Så frågar stundom
en tröttad tanke,
ty tidens åska
med dån hörs rulla,
och sorg och smärta
som moln sig hopa
och dölja strålen från nådens sol.

Dock frågans lösning
till mognad föres,
ty himlens Herre
av godhet svarar,
och kval och oro
från hjärtat flyktar
för frid, som födes vid korsets fot.
Ty ingen kärlek
så sann och helig
och ingen godhet
så djup och ädel
och ingen vänskap
så säkert grundad
som Jesu Kristi på jorden gavs.

Greta.

På färd i Danmark.

För Udv. Av kand. *Bruno Nyström.*

En dansk biskop påpekade för någon tid sedan i en tidning, att det måste ligga något särskilt i den omständigheten, att Nordens tre folk förstå varandras språk utan tolk. Det ligger sanning i dessa ord. Våra språk säga oss, att vi utgått av samma rot, och de kunna också hjälpa oss att säga varandra, att vi även ha samma mål. Varför skulle vi då icke höra ihop?

Det samarbete, som inletts mellan Nordens frikyrkliga ungdomsorganisationer, förde mig i början av januari över Sundet till Danmark på en nära fjorton dagars predikoresa. Det är några minnen från denna färd jag här vill draga fram för Ungdomsvännens läsare.

Den 8 jan. på middagen anlände jag till »Kongens Köbenhavn» efter en god resa över det härliga Sundet förbi minor, krigsfartyg och fredliga kofferdister. Man märkte dock ovanligt litet av krigstiden och dess tecken under vägen. I hamn välkomnades jag av Danska Missionsförbundets ungdomssekreterare, pred. P. J. Jensen, som sedan ledsagade mig hela resan. Det var ej första gången jag stod på dansk jord, men väl första gången jag var i »Kongens by».

Köpenhamn är en gammal stad och en stor stad, ja, någon har t. o. m. sagt, att den är alldeles för stor för ett så litet land. Den rymmer ungefär en femtedel av hela danska folket och har med förstäder över en halv miljon invånare. Staden är

Rådhuset. Köpenhamn.

hela Danmarks centrum i fråga om kultur, handel och sjöfart, politik, försvarsväsende o. s. v. Det nämnes första gången i historien år 1043 och har ursprungligen varit en handels- och fiskeplats. Under århundradenas lopp har staden stadigt växt i storlek och betydelse och är nu en modern storstad med alla

dess möjligheter på gott och ont. Det är svårt för mig att avge en rättvis dom om dess utseende, då jag blott såg den i regndis och snöyra. I ett sådant väder visar sig även det vackraste mindre tilltalande.

Mitt uppehåll i Köpenhamn var bestämt till tre dagar. Det blev tre arbetsamma dagar men därför också intressanta. Om dagarna voro vi på språng ute i staden för att ta dess sevärdheter i betraktande, och på aftnarna hade vi möten i det lilla missionshuset, Tingvej 11.

Jens Bangs stenhús, Aalborg.

Evangelisthjemmet Nørresundby.

Köpenhamns sevärdheter äro för många, för att jag här skulle kunna beskriva dem. Allt hann jag ej heller se och har därför intet att säga om en hel del av dem.

Thorvaldsens museum tilldrar sig givetvis främst en resandes uppmärksamhet. En vandring genom muséets olika salar ger ock god behållning. Thorvaldsen och samtida bildhuggare hämtade med förkärlek motiv från antikens guda- och människovärld, och därför blir ett besök i detta museum samtidigt en god repetition i antikens historia och mytologi.

Vad jag framför allt önskade se, var emellertid Kristussalen med den världsberömda Kristusbilden och de tolv apostlarna. Jag hade väntat mig något alldeles underbart efter alla de vackra berättelser jag hört och läst om detta Thorvaldsens mästerverk, men blev verkligen djupt besviken. Vad jag fick se var nämligen en dammig och nedsmutsad gipsavgjutning, vars utseende knappt kunde tilltala vare sig skönhetssinnet eller något annat sinne. Man väntar mera av det förnämsta verket i Thorvaldsens museum. Originalet står i *Frue kirke*, som jag tyvärr ej hann besöka.

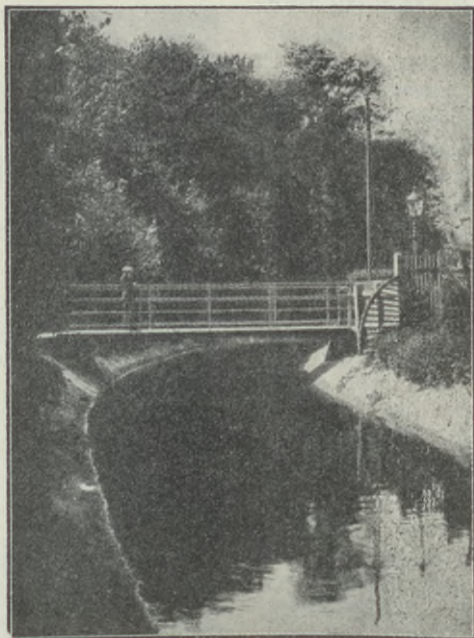
Amalienborg med dess fyra olika palats, det kungliga residenset, i vacker rokokostil tilldrar sig ock uppmärksamhet. Som sig bör är »Kongens by» rikt försedd med kungliga palats: *Kristiansborg*, *Rosenborg* med en vacker trädgård, »Kongens have» förutom det nyss nämnda *Amalienborg*.

Bland muséer vill jag dessutom nämna »*Statens Museum for Kunst*» samt fram-

för allt *Glyptoteket*. Det senare grundlades 1888 av Köpenhamns stora donator, bryggaren Carl Jacobsen och hans hustru. Detta museum omfattar huvudsakligen skulpturverk av både antika och moderna konstnärer samt ehuru i mindre grad målningar och teckningar. Utan tvivel är *Glyptoteket* Köpenhamns vackraste och bäst försedda museum. Jag återfann där i marmor originalen till en hel mängd konstverk, som jag förut sett i reproduktion. En vandring genom detta väldiga museum, åstadkommet av rikedom och konstnärlig smak i förening, ger rik behållning åt en konstvän.

Köpenhamns mest monumentala byggnad är helt visst *Raadhuset*, som uppfördes 1892—1902 för ett pris av 6 milj. kr. Sedan det blev färdigt har *Raadhusplads* blivit centralpunkten i Köpenhamns gatutrafik.

Men jag hinner ej stanna vid allt vad jag såg av den stora staden: Zoologisk have, parker, gatu- och affärliv. Huvudändamålet med min färd var ju ej att resa som turist utan att besöka Danmarks fria missionsvänner.

Kanalparti från Karolinelund, Aalborg.

Den frikyrkliga verksamheten i Danmark har arbetat under nog så ogynnsamma villkor, och därför räknas församlingar och ungdomsföreningar i tiotal endast. Men de få tvingas att arbeta så mycket mer, och så skall där till sist bli resultat också av deras sådd. Missionär F. Fransson är i viss mån upphovsman till »Det Danske Missionsforbund» genom sin evangelistverksamhet och efter honom har pred. C. W. Gillén m. fl. svenskar satt djupa spår efter sig i Danmark.

Det är ej min mening att här historiskt skildra den danska frimissionens utveck-

hålla också på att komma, men ej på långt när så mycket som behöves. Vännerna ha dock gott hopp för framtiden.

Fortsättningen av min resa kan jag ej skildra så i detalj som vistelsen i huvudstaden. Från Köpenhamn gick färden till *Hälsingör*, där vi hade möte gemensamt med hälsingborgarna, som med sin sångkör och musikförening höjde stämningen. Från den lilla vackra staden vid Sundet gick så vår färd över Själland och Fyen till Jylland, där jag tillbragte sista veckan i Danmark. Resan är omväxlande, färningen över Stora och Lilla Bält av-

Vy från Köpenhamn. Nyhavn och en del av Kongens nytorv med Charlottenborg t. h.

ling. Jag hoppas vid tillfälle få lämna en särskild skildring därav i våra spalter. Blott ett och annat av personliga minnen vill jag här draga fram.

Sista mötet i Köpenhamn minns jag särskilt väl. Det var ett offentligt ungdomsmöte. Salen var fylld av gatans barn, så många som kunde rymmas. Och ändå stod kanske ett tjug utanför utan att få komma in. Jag har knappast talat till en sådan publik förr. De troende unga vittnade om Gud den ena efter den andra så frimodigt, att det rent av förundrade mig. »Vi måste hjälpa till alla», sade en ung man. »Vi äro för få att få vara lata». Församlingen i Tingvej 11 behöver en ny lokal och arbetar också på att få en. Ritning finnes, och tomt finnes och god vilja därtill. Penningar

bryter fördelaktigt järnvägsresans enformighet.

På Jylland ligger tyngdpunkten av Missionsförbundets verksamhet. *Aalborg* och *Nørresundby*, två städer på var sin sida om Limfjorden och förbundna med varandra medelst en lång pontonbro, äro huvudkvarter. I Nørresundby bor Förbundets ordf., pred. S. K. Nielsen. I hans fastighet är *Evangelisthemmet* inrymt. Det bildar en centralpunkt för predikoverksamheten. På min resa besökte jag nu ett antal församlingar och ungdomsföreningar i stad och land, överallt mottagen med stor vänlighet och broderskärlek.

Ser jag tillbaka på min resa, har jag anledning att vara glad över den. Huruvida jag fått vara till någon nytta, vet jag ej. Det tillkommer ej mig att döma där-

om. Men vad jag själv vunnit, det kan jag döma om. Jag har fått lära känna läget i Danmark samt de ledande männen i verksamheten. Det är gott att möta bröder i Kristus, vart man kommer, även i främmande land. Och jag hoppas, att banden emellan oss knutits fastare för framtiden. Om några skola kunna upp-

rätthålla internationella förbindelser i dessa bistra tider, så är det Guds folk. Låt oss då broderligt samarbeta för Guds stora rikssaks framgång!

Och så till sist, då jag vet, att dessa rader finna vägen över Sundet: ett varmt tack till de danska missionsvännerna för all deras vänlighet mot svensken!

För Ungdomsvännen. Av Betty.

Vina böjde sig motsträvt för att plocka upp från golvet de halvvisnade och nedtrampade blommor, som lågo kringkastade överallt.

Ack, hennes kära blommor, som hon ägnat så mycken omvårdnad!

De unga stadsdamerna med hennes syster i spetsen hade utan skonsmål plundrat rabatten, där de nyss slagit ut i solskenet, för att illustrera den vårdoftande pingsthögtiden och visa stadsdamerna, att folk på landet även kunde ha något, som var vackert.

Men — de här stadsflickorna — de hade inte försyn för någonting. Bara av rent okynne hade de plockat och plockat, så länge det fanns något att plocka, bara för att sedan strö dem omkring sig som annat värdelöst skräp.

Vina fick tårar i ögonen, när hon ordnade de stackars visnade blommorna med deras hängande huvuden och söndertrampade blad för att sätta de bästa i ett vattenglas. Hon hade inte hjärta att kasta bort dem.

Men — det var ej ensamt blommorna — det var något annat, som kändes

ihjältrampat — något som tryckte på tårkörlarna, så att det droppade och droppade över de visna blommorna...

Vina hade med oblandad, barnslig glädje väntat på pingsten, ty då skulle hennes syster komma från staden och hälsa på hemma samt ha några vänner med sig — ack — ack, så livat det skulle bli för Vina, som sällan sett sin äldre syster — och aldrig sett den stora staden, där hon tänkte sig allt så sagolikt grant. Sällan förekom det även, att hon var ute hos grannarna, ty Töremon låg så ensamt.

Men det hade kommit liksom ett nytt element in i det förr så lugna flickhjärtat, en fläkt från en ny värld, ett eko av det brusande, levande livet utanför hennes livs periferi. Så fin och stillig syster Emelie var i sin moderna, ljusgrå dräkt och den vita hatten med sin svajiga ljusgrå plym! Och sen de andra fröknarna i sina ljusa dräkter — hur lätt och ledigt de talade och rörde sig, alldeles som en flock kvittrande fåglar.

Och hon själv — Vina på Töremon — i sin hemvävda bomullsklänning och

sitt blyga tafatta sätt — hur olik dem var hon icke! Ock inte var det att undra på, att Emelie halvt medlidsamt sade till far:

»Pappa ska låta Vina komma ut i livet litet och ta plats i staden, så hon får lära sig att gå och stå ordentligt och få någon ställning på kroppen. Hon är ju lunsig som en gumma och kliver på som en dränggosse.»

Ja — kände hon inte själv, att hon var just sådan, när hon kom in i fin-kammarn, där de fina stadsflickorna gjort sig hemmastadda och med lätta, ljudlösa steg gled o över golvet i små fina, vita eller gula skor med spännen eller ro-setter i, då hon, hur hon än sökte gå tyst, tungt och klumpigt klev på i sina grova, hemmagjorda kängor.

Vad hon kände sig full av missnöje och blygsel över sig själv och sin simpelhet i jämförelse med sin vackra och »bildade» halvsyster. Hon tyckte, att det låg en värld utanför hennes, där allting skimrade, hägrade och lockade — en för henne tillsluten lustgård, vars nya, livgivande fläktar plötsligt trängt sig in i hennes medvetande genom detta fina och behagliga pingstfrämmande.

Hon hörde ljudet av deras lätta, kvicka småprat, som liknade fågelkvitter mot hennes och mors sträva, oskolade röster. Och hon tyckte sig se som i en fjärran syn stadens härligheter i de mest skiftande och omväxlande linjer och former, de stora glänsande palatserna, de härliga blommande parkerna, de pärlgnistrande vattenkaskaderna — och hon kände det, som skulle hennes stackars hjärta tråna ihjäl sig, om hon själv icke finge leva med i allt detta härliga.

Emelie var blott halvsyster till Vina och hade redan som liten under faderns änklingsperiod blivit omhändertagen av en moster i staden och visste således inte om annat än stadsfasoner och stadsseder, och som vuxen hade hon haft tur att få goda platser. Nu på våren hade hon enligt sitt hjärtas åstundan fått plats som biträde i en finfin handelsfirma. Alltså var hon nu en riktig, fin fröken, och Vina såg med ruelse, hur stort avståndet var mellan dem båda. Det var, som om de icke varit av samma stoff och natur... Men tänk, om det kunde bli annorlunda, om klyftan kunde överstigas. (Forts.)

Vinterbilder från Stockholmstrakten.

Spänn din skida, Lått oss glida Mot de vita vidder ut, Där de drömma Tyst och gömma Skönhetssyner utan slut.

Nordanvinden Purprar kinden, Ögat får mer glans och brand. Sinnet renas, Hjärtan enas I en sång för Sveriges land.

Enk. P.

Det skandinaviska samarbetet har nu tagit sin början. Danmark representeras i samlarbetskommittén av pred. P. J. Jensen, Melby, och Norge av ingenjör Philip Pedersen, Lysaker. Från vår sida valdes undertecknad.

Ungdomskommittén hade sammanträde å expeditionen den 6 febr. Därvid beslöts bl. a.: att anordna en ny pristävlan med ämnen ur studieboken Lärjungaskap;

att inbjuda red. J. Jensen, Maar, Aarhus, Danmark, till årsmötet;

att bevilja undertecknad tjänstledighet för studier under mars månad;

att om möjligt i sommar anordna ett möte för ungdomsmissionärer;

att om möjligt också anordna en bibel- och missionsstudiekurs på Lidingön i sommar;

att, om det låter sig göra, anordna ett juniorledaremöte i samband med årsmötet.

S. M. U:s offerdag hålles i år palmsöndagen den 1 april.

Ungdomskurs anordnas den 12—15 april i Tranås och i Åsenhöga på tid, som senare bestämmes.

Kvartalsmöte för S. M. U. anordnas i påskhelgen i Karlskrona.

Begäran om kvartalsmöte för nästa år torde insändas i god tid före årsmötet.

B. N.-m.

Dagligt bibelstudium.

Månd. d. 26 febr. 1 Mos. 6: 11, 12. *Jorden uppfylld av våld.* Då folken icke längre akta Gud i sina tankar, tager ogudaktigheten överhanden. Vad säger oss denna text med avseende på vår tid?

Tisd. d. 27 febr. 1 Mos. 7: 11—24. *Guds dom.* Guds rättfärdighetslag icke upphävd. Huru skulle väl livet komma att te sig på jorden, om synd och ondska förbleve ostraffade?

Onsd. d. 28 febr. 1 Mos. 8: 8—11. *Duvan — fridens symbol.* Duvan kan ej mottagas med svärd i hand. Märk änglahälsningen: Frid på jorden.

Torsd. d. 1 mars. 1 Mos. 8: 20—22. *Välbehagligt för Gud.* Brännoffret bereder själen för ny välsignelse. Vad gav åt Noas brännoffer dess välbehag för Gud?

Fred. d. 2 mars. 1 Mos. 9: 8—17. *Bågen i skyn* — tecknet på Guds förbund. Trons öga ser "Guds båge" mitt under den svåraste storm och prövningens natt.

Lörd. d. 3 mars. Ps. 40: 1—4. *Förbida Herren.* Arbete och verksamhet inspirera, men så göra icke passiv förbida och stillhet. Att stilla förbida Herren och hans tid är därför mer, än mången kristen förmår. Vad säger oss vår egen erfarenhet härom?

Sönd. d. 4 mars. 3 Mos. 26: 40—45. *Förkastad.* Gud tuktar, men vill icke fördöma. Vad framkallar tuktan?

Månd. d. 5 mars. Jak. 3: 13—16. *Avund — falsk vishet.* Avund — en kusin till hatet — gör människan färgblind, förgiftar hennes moraliska och andliga sinnen. Huru övervinna den?

Tisd. d. 6 mars. Jak. 3: 17, 18. *Sann vishet.* Att handla enligt Jakob i denna text anses av mången för blek feighet. Vad är eder egen tanke?

Onsd. d. 7 mars. Ef. 4: 26. *Vrede — synd.* Gives här såsom några mena, tillåtelse, ja rent av uppmaning till vrede? Kan en människa vredgas på något hos någon, utan att synd månger sig i denna vrede?

Torsd. d. 8 mars. Matt. 5: 21—24. *Det första först.* Gud ser först till personen och sedan till gåvan. Huru göra vi härutinnan?

Fred. d. 9 mars. Ps. 32: 3, 4. *Obekänd synd.* Den sluter hjärtat för Guds sanning och frälsning. Vad säger oss denna text med hänsyn till andlig svaghet och tröghet ibland oss?

Lörd. d. 10 mars. Ps. 32: 5. *Syndabekännelse.* Den öppnar hjärtat för Guds nåd. Sann religion har sin tron i hjärtat. Någon har sagt: "Formkristendom är farligare än ingen kristendom alls". Vad säger ni härom?

Sönd. d. 11 mars. 1 Joh. 3: 16—18. *Sann kärlek.* Det gives en "glimmande" kärlek, som offerar intet, endast mottager. Anteckna några den sanna kärlekens igenkänningstecken.

S. M. F.

Rättelse.

I uppsatsen Östersund, sid. 19, står "Landets medelpunkt var av ålder Östersund". Skall vara: Landets medelpunkt var av ålder Frösön. Längre ned på samma sida står: "På flera ställen äro de olika fjällmassorna genombrutna dalgångar". Det skall naturligtvis vara: ... genombrutna av dalgångar.

Red.

INGÅNGNA I VILAN

Edla Holmberg, medlem av Kramfors kr. ufgs junioravd., ingick efter en tids tärande sjukdom i den eviga vilan den 5 jan., 17 år gammal. — I sin krafts dagar var Edla Holmberg även en trogen och verksam medlem i såväl ungdomsföreningen som musikföreningen. Hon skötte ock ofta orgeln vid församlingens gudstjänster. Hennes väsen var lugnt och stilla, och hon hade levat i trosförening med Herren allt ifrån barndomen.

Hilda Margareta Lindström, Tärnsjö, medlem av Nora missionsf. ungdom, avsomnade i tron på sin frälsare den 27 jan. efter en svår operation på Sala lasarett. Hon var född 1872. Redan som ung fick hon frid med Gud och har alltsedan hört Gud och församlingen till. Då ungdomsförening bildades, ingick hon också i densamma och har där tagit verksam del i arbetet. Bland annat har hon varit föreståndarinna för syföreningen samt medlem av sångföreningen och festkommittén.

Betels ufg i Sandviken fick under det gångna verksamhetsåret säga farväl åt 3 av sina medlemmar, vilka gingo in i vilan.

Lisa Wickman fick sin hemförlovningsorder den 15 sept. Hon hade ej fyllt 16 år, då hon, nöjd med sin frälsares ledning, gick att mottaga segerlönen. Hon blev förstlingskärven från den nybildade Betels junioravdelning, vilken hon tillhörde.

Innan Lisa Wickmans stoft ännu först till gravens ro, svingade sig

Enok Jerners frigjorda ande upp till Guds paradís. Med honom gick en av föreningens verksamaste medlemmar ur tiden. Han var rikt begåvad och har gjort en stor insats i arbetet. Vid fyllda 21 år invaldes

han i Sandvikens missionsförenings styrelse. För "strängbandet" var han ledare och dess cellist. Alltid trogen på sin post gick han

vid nyss fyllda 23 år den 21 sept. att bida den trogne tjänarens lön.

På dagen två veckor efter Enok Jerners begravning blev det

Alfred Boholms tur att bryta upp för att vara med Kristus. Det var den 15 okt. han gick in i vilan. Tre veckor senare skulle han ingått äktenskap med sin trolovade. Men i stället ifördes han en annan bröllopskrud efter blott två veckors sjukdom vid 30 års ålder, lämnande stort tomrum efter sig i hem, ungdomsförening, församling och söndagsskola. Vile han i frid!

Ungdomskurs på Gottland.

Den 25—28 jan. hölls en ungdomskurs i Linde, besökt av 120 deltagare. Föreläsare voro pred. Fr. Söderdahl, Gust. Berg och undertecknad. Kand. B. Nyström, som ock skulle varit med, måste på grund av sjukdom tyvärr stanna hemma.

Det bör tacksamt erkännas, att vännerna i Linde bevisade oss alla en stor gästfrihet och uppoffring i att härbergera, bespisa samt att skjutsa till närmaste järnvägsstation $\frac{1}{2}$ mil. Som exempel på, att de praktiserade förmaningen "härbergeren gärna", må nämnas, att en familj upplät rum för 18 deltagare. — Gemensam spisning var anordnad för alla kursdeltagarna.

Kursen avslöts på söndagen den 28 med ungdomsmissionsmöte, då flera kommo tillstädes, än lokalen lämpligen kunde rymma. Det är något säreget gott med våra ungdomskurser på Gottland, i det att deltagare komma från "hela riket" besjälade av varmt intresse för våra gemensamma angelägenheter.

Kursen uttalade sig sista dagen för en anhallan om en tredje kurs nästa år.

Vi sända härmed vår tacksamma hälsning till våra vänner i Linde och dem, som voro med på kursen.

S. M. Fredén.

Kinesiska ordspråk.

Översatta från kinesiska språket av
Anna Fredén.

Den verkligt lärde mannen skryter aldrig med sin lärdom. Den verkligt begåvade mannen talar aldrig om sin förmåga.

Två ord äro de viktigaste i en mans liv: uppriktighet och fördragsamhet.

Det finnes böcker, som jag ännu inte har läst, men det borde inte finnas något i mitt liv, som jag icke vågade tala om för andra.

Från ungdomsföreningarna

Alfta friförs. ufg firade nyårsdagen minnet av sin 15-åriga tillvaro. Av femtonårsberättelsen framgick, att föreningen bedrivit en kraftig verksamhet, ej minst bland de fattiga och sjuka. Medlemsantalet, som vid föreningens början var 26, utgöres nu av 115. Under femtonårsperioden ha inkomsterna uppgått till kr. 18,418: 15. Av dessa medel har 6,127 kr. överlämnats till församlingen, det övriga till sjuka och fattiga samt för verksamhetens bedrivande. En del har använts till yttre missionen. Föreningen bekostar Missionsförbundets tidningar för försörjningshemmet, där de mottagas med den allra största glädje och tacksamhet.

med kr. 2,273: 32. Till olika missionsändamål har lämnats 455 kr. och till sjuka och fattiga kr. 107: 65. Föreningen, som är ansluten till S. M. U., har nu ock begärt anslutning till Jönköpings Ansgarif. ungdom.

Ufgn Senapskornet, Köping, höll sitt årsmöte sönd. den 28 jan. Som främmande talare tjänade fil. mag. Sven Wisborg från Missionskolan. På e. m. var fest anordnad. Under året ha 12 medlemmar beviljats inträde i föreningen. Medlemsantalet var vid årsmötet 83, av dessa äro 60 även medlemmar av församlingen. Räkenskaperna ha balanserat med kr. 1,122: 86. Härav har till

Alfta friförsamlings ungdomsförening.

Ufg Syskonringen, Regna, höll sitt 16:e årsmöte den 28 jan., därvid föredrag hölls av flera talare. Medlemsantalet är 39. Inkomster och utgifter ha under året balanserat på kr. 515: 36. Härav har till församlingen lämnats 100 kr. och till yttre missionen 60 kr.

Betania ufg, Lund, höll den 22 jan. sitt årsmöte. Föreningen kunde då se tillbaka på ett gott verksamhetsår. Vid mötet intogs 8 nya medlemmar. Medlemsantalet är nu 77 mot 62 vid förra årsmötet. Inkomster och utgifter ha balanserat med 534 kr. Föreningen underhåller en flicka i Ost-Turkestan. Inom densamma finnes ock en kommitté för arbete bland fattiga och sjuka.

Tranås missionsfs ungdomskrets firade sönd. den 14 jan. sin årsfest, därvid föredrag hölls av rektor Gust. Mosesson, och sång utfördes av blandad kör. Medlemsantalet är 57. Inkomster och utgifter ha balanserat

församlingen lämnats 380 kr., till S. M. U. 38 kr. och till Västmanlands läns ungdomsförbund 25 kr. Föreningen underhåller dessutom en skolgosse i Kongo.

Uppsala missionsf. ungdomsförbund höll sin årshögtid den 28 jan. Medlemsantalet var vid årsmötet 318. Inkomsterna ha uppgått till kr. 3,024: 28. Till missionsföreningen har lämnats 1,000 kr. och till inre och yttre missionen kr. 222: 40.

Halmstads Immanuelskyrkas ufg höll sitt årsmöte den 21 jan. Inkomsterna ha varit kr. 825: 90. Under året ha 40 nya medlemmar intagits. Antalet är nu 80.

Kumla friförs. ungdomskrets höll under januari sitt årsnöte. Medlemsantalet har ökat med 16 till 83. Medlemsantalet inom junioravdelningen är 75. Samtliga räkenskaper balansera på kr. 2,659: 90.